DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 października Nr 27. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą zł 1,15. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV 1936 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

799.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 września 1936 r.

o ograniczeniu praw emerytalnych notariuszów i pisarzy hipotecznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Notariusz, mający prawo do uposażenia emerytalnego z funduszów państwowych, pobiera połowę tego uposażenia przez sześć miesięcy, następujących po tym miesiącu, w którym został mianowany. W dalszych miesiącach notariusz nie pobiera uposażenia emerytalnego, jeżeli czysty dochód z notariatu przewyższa 12.000 złotych rocznie; jeżeli notariusz nie osiągnął tej sumy czystego dochodu, pobiera uposażenie emerytalne, którego wysokość jednak łącznie z czystym dochodem nie może przewyższać 12.000 złotych rocznie. Podstawą do obliczenia uposażenia, należnego do końca roku kalendarzowego, w którym upłynął okres sześciu miesięcy, oznaczony w zdaniu pierwszym, jest czysty dochód z tego okresu, przeliczony w stosunku rocznym; podstawą do obliczenia uposażenia w następnym roku kalendarzowym jest czysty dochód, osiągnięty w roku poprzedzającym, przeliczony w stosunku rocznym; podstawą do obliczenia uposażenia w każdym dalszym roku jest czysty dochód z roku poprzedzającego.

(2) Notariusze, mianowani przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, pobierają uposażenie emerytalne do końca 1936 r. w wysokości dotychczasowej.

Art. 2. (1) Pisarz hipoteczny, mający prawo do uposażenia emerytalnego z funduszów państwowych, nie pobiera tego uposażenia, jeżeli czysty dochód osiągnięty przez niego lub przez jego poprzednika na stanowisku pisarza hipotecznego w poprzedzającym roku kalendarzowym przewyższa 12.000 złotych rocznie; jeżeli dochód ten jest niższy, pisarz hipoteczny pobiera uposażenie emerytalne, którego wysokość jednak łącznie z czystym dochodem nie może przewyższać 12.000 złotych rocznie. W razie powiększenia liczby stanowisk pisarzy hipotecznych przy istniejącym wydziale hipotecznym podstawą do obliczenia uposażenia emerytalnego, należnego pisarzom przy tym wydziale do końca roku, w którym nastąpiło powiększenie liczby stanowisk, i na rok następny jest czysty dochód, osiągnięty w poprzedzającym roku kalendarzowym przez wszystkich pisarzy hipotecznych przy tym wydziale, podzielony przez nowo ustaloną liczbę stanowisk.

(2) Pisarz hipoteczny, mianowany na stanowisko przy nowo utworzonym wydziale hipotecznym, pobiera uposażenie emerytalne według zasad, określonych w art. 1 ust. (1).

Art. 3. Czysty dochód notariusza lub pisarza hipotecznego stanowi w rozumieniu dekretu niniejszego wynagrodzenie za jego czynności, po potrąceniu wydatków, związanych z pełnieniem urzędu. Do wydatków tych nie wlicza się podatku dochodowego i opłaty na Fundusz Pracy.

Art. 4. W art. 24 prawa o notariacie z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 609) skreśla się § 2 i oznaczenie § 1.

Art. 5. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Grabowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1936 r. Nr 74, poz. 526).

800.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 września 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. W art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) umieszcza się jako ustęp ostatni przepis w brzmieniu następującym:

„Za podstawę do ustalenia różnicy przyjmuje się:

a) z tytułu służby cywilnej — uposażenie zasadnicze z dodatkami oraz zasiłkiem przyznanym w związku z zaszeregowaniem do grupy uposażenia,

b) z tytułu służby wojskowej — uposażenie posiadanego stopnia z dodatkiem służbowym i dodatkiem lokalnym lub żołd oraz równowartość wyżywienia.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1936 r. Nr. 75, poz. 531).

801.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 września 1936 r.

w sprawie deponowania w Banku Polskim sum przeznaczonych na wypłatę odsetek i kapitału z tytułu zagranicznych zobowiązań Skarbu Państwa, banków państwowych, przedsiebiorstw i funduszów państwowych oraz związków samorządu terytorialnego.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zarządzania otwarcia w Banku Polskim rachunków zablokowanych dla deponowania sum przeznaczonych na opłacanie odsetek i rat kapitałowych pożyczek, emitowanych za granicą przed dniem 27 kwietnia 1936 r. przez Skarb Państwa, banki państwowe i związki samorządu terytorialnego.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się również do innych zobowiązań zagranicznych Skarbu Państwa, banków państwowych, przedsiębiorstw i funduszów państwowych oraz związków samorządu terytorialnego, jeżeli zobowiązania te zaciągnięte zostały przed dniem 27 kwietnia 1936 r.

Art. 2. (1) Sumy wpływające na rachunki specjalne w Banku Polskim prowadzone w myśl umów pożyczkowych, o ile dotyczą one zobowiązań wymienionych w art. 1, będą — na zarządzenie Ministra Skarbu — przelewane przez Bank Polski na odpowiednie rachunki zablokowane, otwarte zgodnie z art. 1, w wysokości potrzebnej na pokrycie poszczególnych rat odsetkowych i kapitałowych.

(2) Nadwyżki, jakie pozostawać będą po dokonanych przelewach na rachunkach specjalnych, będą — na zarządzenie Ministra Skarbu — postawione przez Bank Polski do dyspozycji dłużnika.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do zarządzania wypłat z rachunków zablokowanych, otwartych na zasadzie art. 1, zgodnie z przeznaczeniem sum, zdeponowanych na tych rachunkach.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1936 r. Nr. 75, poz. 534).

802.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 17 września 1936 r.

w sprawie dodatkowych kredytów w budżecie Ministerstwa Skarbu na rok 1936/37.

Na podstawie art. 59 ust. (2) ustawy konstytucyjnej Rada Ministrów przyznaje w załączonym do ustawy skarbowej budżecie na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 w grupie A „Administracja", w części 8 Ministerstwo Skarbu, w wydatkach zwyczajnych, w dz. 4 „Straż graniczna", następujące kredyty:

w § 1	„Płace"	77.600 zł
w § 3	„Podróże służbowe i przesiedlenia"	19.900 „
w § 4	„Środki lokomocji"	91.200 „
w § 5	„Pomieszczenie"	5.000 „
w § 13	„Łączność"	1.500 „
w § 14	„Zwalczanie przemytnictwa"	7.000 „
	Razem	202.200 zł

na pokrycie kosztów ochrony granicy gdańskiej.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 września 1936 r. Nr. 219, poz. 386).

803.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 sierpnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie ustalenia warunków wywozu drogą morską spirytusu i napojów wyrobionych ze spirytusu.

Na podstawie art. 23 ust. 5 oraz 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządza się co następuje:

§ 1. Wywóz z obszaru Państwa Polskiego (nie wyłączając wolnych obszarów celnych) za granicę drogą morską na statkach o pojemności od 100 — 500 ton rejestrowych netto spirytusu i napojów wyrabianych ze spirytusu zarówno krajowych jak i zagranicznych przewożonych tranzytem może się odbywać tylko po uprzednim uzyskaniu zezwolenia urzędu celnego, w którego obrębie odbywa się załadowanie tych towarów na statek. Wywóz wymienionych towarów na statkach o pojemności mniej niż 100 ton rejestrowych netto jest zakazany.

§ 2. Zezwolenia na wywóz udziela urząd celny na pisemny wniosek kapitana statku. Wniosek powinien zawierać:

a) rodzaj i nazwę statku,
b) pojemność statku w tonach rej. netto,
c) przynależność państwową (banderę) statku,
d) rodzaj i ilość (w litrach) spirytusu i napojów wyrobionych ze spirytusu, przeznaczonych do wywozu,
e) państwo i port przeznaczenia artykułów wymienionych pod d),
f) oświadczenie, że powyższe artykuły dostarczone będą rzeczywiście do portu przeznaczenia, zgodnie z obowiązującymi tam przepisami,
g) datę i port poprzednio dokonanego ostatniego wywozu wspomnianych artykułów z polskiego obszaru celnego,
h) datę i podpis kapitana statku.

§ 3. Urząd celny wydaje zezwolenie na formularzu według załączonego wzoru. Przed wydaniem zezwolenia towar nie może być ładowany na statek.

§ 4. Urząd celny może udzielić zezwolenia jedynie wówczas,

a) gdy jest widoczne, że nie chodzi o obrót przemytniczy i
b) gdy kapitan statku dowiedzie poświadczeniem władzy celnej portu przeznaczenia, że spirytus i napoje wyrobione ze spirytusu, przewiezione poprzednio danym statkiem, zostały dostarczone do portu przeznaczenia, chyba że kapitan udowodni, iż wskutek awarii lub innych uzasadnionych przyczyn poświadczenia takiego przedstawić nie może.

Gdyby nie można było otrzymać w kraju przeznaczenia poświadczenia władzy celnej, urząd celny może przyjąć jakikolwiek inny dowód, stwierdzający w sposób wiarogodny dostarczenie wymienionego towaru do miejsca przeznaczenia.

§ 5. Statki, wywożące za granicę spirytus i napoje wyrobione ze spirytusu na podstawie zezwoleń, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, urząd celny utrzymuje w osobnej ewidencji, zapisując nazwę statku, datę każdorazowej odprawy celnej, numer zgłoszenia wywozowego oraz numer i datę udzielonego zezwolenia na wywóz. Występ towaru za granicę winien być poświadczony przez urząd celny na wydanym stronie pozwoleniu. Przy ponownym nadejściu do portu wziętego w ewidencję statku, urząd celny żąda od kapitana przedstawienia dowodu dostarczenia poprzedniego ładunku do miejsca przeznaczenia (§ 4).

§ 6. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie mają zastosowania:

a) w wypadkach, gdy wywóz spirytusu i napojów alkoholowych ze spirytusu odbywa się na podstawie pozwoleń przewidzianych w konwencji o zwalczaniu przemytnictwa towarów alkoholowych (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 75, poz. 656);
b) do spirytusu i napojów wyrobionych ze spirytusu, stanowiących część zapasów, utrzymywanych na pokładzie statku, który je przewozi, lub należących do osób podróżujących lub zatrudnionych na pokładzie tegoż statku, jeżeli ilość tego spirytusu lub napojów nie przekracza ilości potrzebnej w ciągu podróży i jeżeli są one zadeklarowane urzędowi celnemu;
c) do drobnych ilości spirytusu i napojów alkoholowych ze spirytusu pochodzenia krajowego, zabieranych przez udających się na połów morski rybaków, jeżeli ilości te nie przekraczają 1/2 litra na każdą osobę załogi rybackiej lub kutra rybackiego;
d) do spirytusu i napojów wyrabianych ze spirytusu, wywożonych na statkach o pojemności powyżej 500 ton rejestrowych netto.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzydziestego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1936 r. Nr. 75, poz. 535).

URZĄD CELNY
w ....

Załącznik do § 4 rozp. Min. Skarbu z dnia 6 sierpnia 1936 r. (poz. 803).

ZEZWOLENIE Nr ....

Na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 75, poz 535) zezwala się na wywóz z portu .... na statku .... pod banderą ...., pozostającego pod komendą kapitana p. .... następujących artykułów alkoholowych:

L. p.	Rodzaj artykułów alkoholowych	Ilość litrów	Uwagi

Ogółem:

słownie: .... litrów

celem ich przewozu do portu przeznaczenia

.... (nazwa portu)

.... (państwo przeznaczenia)

pod warunkiem dostarczenia tych towarów do wyżej wymienionego portu przeznaczenia zgodnie z obowiązującymi tam przepisami.

Pozwolenie niniejsze ważne jest w ciągu 30 dni od daty wystawienia.

.... dnia .... 19 .... r

L. S.
(Urzędu Celnego)

....
(podpis)

Niniejszym stwierdza się, że powyższe artykuły alkoholowe zostały w porcie .... prawidłowo wyładowane.

.... dnia .... 19 .... r.

L. S.
(władzy portu przeznaczenia)

....
(podpis)

804.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 sierpnia 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 55 paragrafu 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 roku w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 883) otrzymuje następujące brzmienie:

„55) ryż wyłuszczony polerowany, mąka ryżowa wszelkich gatunków, grysik oraz puder ryżowy . . . . zł 6,20".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1936 r. Nr. 74, poz. 528).

805.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 września 1936 r.

o upoważnieniu urzędów celnych do przeprowadzania dochodzeń i rozstrzygania spraw karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości.

Na podstawie art. 144 § 5 ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 355) oraz zgodnie z § 29 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1932 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 362) upoważnia się do przeprowadzania dochodzeń oraz rozstrzygania spraw niżej wymienione urzędy celne i zarazem ustala się ich terytorialną właściwość jak następuje:

§ 1.

Na obszarze dyrekcji ceł	Siedziba urzędu celnego	Okrąg jurysdykcyjny obejmuje
Warszawa	Warszawa	m. st. Warszawę, województwa warszawskie, lubelskie i kieleckie z wyjątkiem powiatów: częstochowskiego, zawierciańskiego i będzińskiego;
	Łódź	województwo łódzkie z wyłączeniem powiatu wieluńskiego;
	Grajewo	województwo białostockie;
	Wilno	województwa: nowogródzkie i poleskie, a z województwa wileńskiego powiaty: miejski Wilno, oszmiański, wileńsko-trocki, wilejski i mołodecki;
	Turmont	z województwa wileńskiego powiaty: brasławski, święciański, dziśnieński i postawski;
Poznań	Gdynia	powiaty: morski, kartuski i tczewski;
	Chojnice	powiaty: chojnicki, tucholski, sępoleński, kościerzyński, starogardzki i świecki;
	Grudziądz	powiaty: grudziądzki, brodnicki, lubawski i działdowski;
	Bydgoszcz	powiaty: bydgoski, szubiński, inowrocławski, toruński, chełmiński, wąbrzeski, chodzieski, wyrzyski;
	Poznań	powiaty: poznański, śremski, średzki, obornicki, wrzesiński, gnieźnieński, wągrowiecki, mogileński, żninski, jarociński, czarnkowski i szamotulski;
	Zbąszyń	powiaty: nowotomyski i międzychodzki;
	Leszno	powiaty: leszczyński, wolsztyński, kościański, rawicki i gostyński;
	Sośnie	powiaty: ostrowski, krotoszyński i kępiński;
	Praszka	powiat wieluński wojew. łódzkiego;
Lwów	Kraków	powiaty: makowski, wadowicki, bocheński, myślenicki, brzeski, dąbrowski, mielecki, ropczycki, tarnowski, Kraków miasto i powiat krakowski;

Na obszarze dyrekcji ceł	Siedziba urzędu celnego	Okrąg jurysdykcyjny obejmuje
Lwów	Czarny Dunajec	powiaty: nowotarski i limanowski;
	Zdołbunów	województwo wołyńskie;
	Muszyna	powiaty: gorlicki, jasielski i nowosądecki;
	Łupków	powiaty: krośnieński, liski, sanocki i brzozowski;
	Przemyśl	powiaty: stryjski, dobromilski, jarosławski, łańcucki, mościski, niżański, przemyski, przeworski, tarnobrzeski, lubaczowski, doliński, samborski, turczański, kolbuszowski, rzeszowski i drohobycki;
	Śniatyn-Załucze	powiaty: horodeński, kołomyjski, śniatyński, kosowski, zaleszczycki, borszczowski, czortkowski, buczacki, kałuski, nadwórniański, stanisławowski, tłumacki, trembowelski i husiatyński;
	Lwów	powiaty: bobrecki, gródecki, jaworowski, rawski, rudecki, sokalski, żółkiewski, żydaczowski, brzeżański, kamionecki, przemyślański, radziechowski, złoczowski, brodzki, Lwów miasto i powiat lwowski, skałacki, tarnopolski, zbaraski, zborowski, podhajecki i rohatyński;
Mysłowice	Chebzie	okrąg Sądu Grodzkiego w Rudzie;
	Chorzów	okrąg Sądu Grodzkiego w Chorzowie;
	Katowice	okręgi sądów grodzkich w Katowicach, Mikołowie, Pszczynie i Mysłowicach;
	Lubliniec	okręgi sądów grodzkich: w Lublińcu, Tarnowskich Górach i powiat częstochowski województwa kieleckiego;
	Cieszyn	okręgi sądów grodzkich: w Cieszynie i Skoczowie;
	Bielsko	okręgi sądów grodzkich: w Bielsku i Strumieniu;
	Sosnowiec	powiaty: zawierciański i będziński w woj. kieleckim;
	Zwardoń	powiaty: żywiecki, chrzanowski i bialski w województwie krakowskim;
	Sumina	okręgi sądów grodzkich: w Rybniku, Żorach i Wodzisławiu.

§ 2. Brak upoważnienia do przeprowadzania dochodzeń i rozstrzygania spraw nie pozbawia urzędu kompetencji do wykonywania czynności określonych w art. 147 — 149 u. k. s. i nie jest również przeszkodą przyjęcia od obwinionego prośby albo spisania z nim protokołu dobrowolnego poddania się karze oraz przyjęcia i zarachowania złożonej w tym celu kwoty (art. 176 i nast. u. k. s.). Rozstrzygnięcie jednak takiej prośby należy do urzędu, właściwego w myśl § 1 rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1930 r. w sprawie upoważnienia urzędów celnych do przeprowadzania śledztw i rozstrzygania spraw karno-skarbowych oraz ustalenia okręgów ich terytorialnej właściwości (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 82).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1936 r. Nr 77, poz. 543).

806.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 września 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 407) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 658) z uwzględnieniem zmian wynikających z powołanej wyżej ustawy oraz przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu z odpowiednią zmianą numeracji artykułów i ustępów.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1936 r. Nr 77, poz. 544).

Załącznik do obw. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 18 września 1936 r. (poz. 806).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 października 1933 r.

o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

Art. 1.

(1) Z nieruchomości, obciążonych zaległymi należnościami z tytułu podatków i danin publicznych, tak państwowych jak i samorządowych lub z tytułu udzielonych przez Państwo pożyczek, będą w granicach rozporządzeń Ministrów: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych przejmowane na własność Państwa grunty za ciążące na tych nieruchomościach podatki, daniny publiczne i pożyczki udzielone przez Państwo.

(2) Z nieruchomości, obciążonych zaległymi należnościami z tytułu pożyczek długoterminowych, udzielonych przez banki państwowe lub instytucje kredytu długoterminowego oraz z tytułu świadczeń na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych, mogą być na wniosek właściwych banków lub instytucji przejmowane na własność Państwa grunty za ciążące na tych nieruchomościach należności z tytułu powyższych pożyczek i świadczeń. Najmniej na 14 dni przed zgłoszeniem wniosku banki i instytucje winny zawiadomić właściciela nieruchomości.

(3) Rozporządzenie niniejsze stosuje się do nieruchomości ziemskich oraz do gruntów niezabudowanych, położonych w granicach administracyjnych lub w sferze interesów mieszkaniowych miast.

Art. 2.

Wyłączone są spod działania ustawy niniejszej nieruchomości, stanowiące gospodarstwa grupy A w rozumieniu art. 3 ust. (1) pkt 1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59). Postanowienia tego nie stosuje się, jeżeli nieruchomość, z której przejmuje się grunty, położona jest w granicach lub w sferze interesów mieszkaniowych miast.

Art. 3.

(1) Grunty przejmowane będą za należności, które posiadają przywilej zaspokojenia z nieruchomości z pierwszeństwem przed innymi obciążeniami, ujawnionymi w księgach hipotecznych lub które zapisane są w księgach tych na pierwszym i bezpośrednio na dalszych miejscach; za pozostałe należności grunty przejmowane będą tylko wówczas, gdy należności te powstały z tytułu podatków i danin publicznych, płatnych przed dniem 1 stycznia 1936 r., przy czym w tym przypadku grunty przejmowane będą tylko za taką sumę należności lub ich części, która — bez względu na stopień hipoteczny należności — mieści się wraz z wszystkimi poprzedzającymi obciążeniami w granicach 2/3 wartości nieruchomości. Okoliczność, że jedna z instytucji, wymienionych w art. 1, nie przyłączyła się do postępowania, nie stanowi przeszkody do przyłączenia się innych instytucji, których wierzytelności znajdują się na bezpośrednio dalszych miejscach.

(2) Grunty z nieruchomości, nie posiadających uregulowanej hipoteki, przejmowane będą bez ograniczeń wynikających z ustępu poprzedzającego.

Art. 4.

(1) Postępowanie celem przejęcia gruntów może być wszczęte, jeżeli należność nie została uiszczona w ciągu 12 miesięcy po terminie płatności; jeżeli termin płatności uległ odroczeniu lub należność została rozłożona na raty, postępowanie może być wszczęte po upływie 6 miesięcy od terminu, w którym przypadała płatność odroczonej należności lub jej raty.

(2) Jeżeli terminy określone w ust. (1) upłynęły w stosunku do jednej z należności, postępowaniem mogą być objęte pozostałe wymagalne już należności choćby w stosunku do nich terminy określone w ust. (1) nie upłynęły.

(3) Jeżeli zaległość, uzasadniająca wszczęcie postępowania, powstała z tytułu podatku, daniny publicznej lub pożyczki udzielonej przez Państwo, postępowanie może być zastosowane do całej sumy ciążących na nieruchomości podatków, danin publicznych i pożyczek udzielonych przez Państwo.

(4) W przypadkach, w których wskutek niepłacenia rat pożyczek, udzielonych przez banki pań-

stwowe lub instytucje kredytu długoterminowego, stał się wymagalny kapitał pożyczki, zaległe raty oraz kapitał pożyczki mogą być objęte jednym postępowaniem.

Art. 5.

(1) Wartość przejmowanych gruntów stanowi szacunek tych gruntów, zmniejszony o wartość służebności gruntowych, uprawnień do wydobywania żywic ziemnych we wszystkich stanach skupienia oraz przejętych w myśl art. 7 ust. (2) wierzytelności instytucji kredytu długoterminowego.

(2) Wartość nieruchomości, z której przejmuje się grunty, stanowi szacunek nieruchomości, zmniejszony o wartość ciężarów, które — stosownie do obowiązujących przepisów egzekucyjnych — w razie egzekucji z nieruchomości utrzymuje się na nieruchomości bez potrącenia z ceny nabycia. W szacunku nieruchomości ziemskich uwzględniona będzie wartość plonów lub zasiewów w warunkach normalnego zagospodarowania nieruchomości.

(3) Szacunek gruntów przejmowanych z nieruchomości ziemskich oraz szacunek nieruchomości ziemskich, z których grunty się przejmuje, będzie ustalony według zasad, stosowanych przez Państwowy Bank Rolny przy udzielaniu kredytu w listach zastawnych.

(4) Szacunek gruntów niezabudowanych, położonych w granicach administracyjnych lub w sferze interesów mieszkaniowych miast, ustalany będzie według przeciętnych cen, płaconych w roku, poprzedzającym wszczęcie postępowania, za takie same lub podobne grunty.

(5) Szacunek służebności gruntowych i ciężarów, których wartość nie jest ujawniona w hipotece, będzie ustalany według zasad stosowanych w postępowaniu egzekucyjnym z nieruchomości.

(6) Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości ustalać będą:

a) zmiany, jakim ulegną stosowane przez Państwowy Bank Rolny normy szacunkowe w zastosowaniu do rozporządzenia niniejszego — z tym ograniczeniem, że w drodze tych zmian nie może nastąpić obniżenie norm więcej niż o 25%;
b) zasady szacowania drzewostanów oraz plonów lub zasiewów;
c) przepisy normujące uprawnienia właściciela nieruchomości do sprzątnięcia plonów i warunki, w których plony i zasiewy mogą być przejęte wraz z gruntami;
d) organa, dokonywające szacunku w myśl artykułu niniejszego.

Art. 6.

Za zgodą właściciela nieruchomości mogą być przejęte grunty w rozmiarze, przekraczającym równowartość należności, o ile przejęcie tej nadwyżki gruntów jest celowe pod względem gospodarczym. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Sprawiedliwości oraz Spraw Wewnętrznych ustali zasady i sposób wypłaty wynagrodzenia za te grunty; w rozporządzeniu tym uwzględniona będzie zasada, że Skarb Państwa odpowiada do wysokości wynagrodzenia za ciężary i wierzytelności, które nie przeszły w całości lub w części na grunty przejęte.

Art. 7.

(1) Ograniczenia własności, związane stale z nieruchomością, nie wyłączając ograniczeń, przewidzianych w statutach ordynacji i fundacji, nie stanowią przeszkody do zastosowania rozporządzenia niniejszego i nie przechodzą na grunty przejęte.

(2) Grunty, przejmowane na podstawie rozporządzenia niniejszego, wolne są od wszelkich wierzytelności i ciężarów z wyjątkiem służebności gruntowych oraz wierzytelności instytucji kredytu długoterminowego, które w przypadkach, określonych w ust. (3) przejdą w wyniku segregacji na grunty przejęte.

(3) W przypadkach, w których nieruchomość obciążona jest wierzytelnościami instytucji kredytu długoterminowego, a wskutek przejęcia gruntów za inne należności zabezpieczenie tych wierzytelności zmniejszyłoby się poniżej norm dopuszczalnych w myśl statutu oraz przepisów szacunkowych instytucji bądź postanowień umownych, dotyczących lokaty papierów emitowanych przez instytucję, wierzytelności wymienione ulegają segregacji, zgodnie z powołanymi przepisami i postanowieniami, pomiędzy przejmowaną a pozostałą część nieruchomości. Władza uskuteczniająca przejęcie gruntów ustala w porozumieniu z instytucją, czy zachodzi konieczność segregacji. W razie rozbieżności zdań decyduje Minister Skarbu.

(4) Segregacji wierzytelności instytucji kredytu długoterminowego dokonywają te instytucje w porozumieniu z władzą uskuteczniającą przejęcie gruntów. W razie rozbieżności zdań co do wysokości kwoty pożyczki, ulegającej przeniesieniu na grunty przejęte, decyduje Minister Skarbu.

(5) Na nieprzejętą część nieruchomości winny być przeniesione przede wszystkim zaległości z tytułu pożyczek, ciążących na nieruchomości, przy czym zaległościom tym służyć będzie pierwszeństwo hipoteczne, równe kapitałowi i zaległym ratom tych pożyczek lub ich części, które pozostały na nieprzejętej części nieruchomości.

(6) Po wydaniu decyzji o przejęciu gruntów pożyczki lub ich części przeniesione na przejmowaną część nieruchomości, ulegają spłacie, począwszy od raty, przypadającej w najbliższym terminie po złożeniu właściwej władzy przez instytucję dokumentów dotyczących segregacji.

(7) Postępowanie, unormowane w rozporządzeniu niniejszym, nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia w terminie wszelkiego rodzaju należności z tytułu wierzytelności ulegających segregacji.

Art. 8.

(1) Grunty, przejęte na podstawie rozporządzenia niniejszego, a położone poza granicami i poza sferą interesów mieszkaniowych miast i nadające się do użytkowania rolniczego, przeznacza się przede wszystkim na parcelację.

(2) Grunty niezabudowane, położone w granicach administracyjnych lub w sferze interesów mieszkaniowych miast, przekazywane będą na cele rozbudowy miastom i innym związkom komunalnym za cenę, odpowiadającą szacunkowi przejęcia.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych upoważniony jest do zbycia i zamiany tych gruntów, położonych poza granicami administracyjnymi miast, które nie zostaną rozparcelowane lub przekazane na cele rozbudowy miast. Upoważnienie to dotyczy również obszarów leśnych, przejętych na podstawie rozporządzenia niniejszego. Minister Spraw Wewnętrznych upoważniony jest do zbycia lub zamiany gruntów, położonych w granicach administracyjnych miast, a nie przekazanych na cele rozbudowy miast. Upoważnienia powyższe obejmują zrzeczenie się w całości lub w części praw do gruntów przejętych przed przepisaniem tytułu własności na Skarb Państwa.

(4) Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, nabywców gruntów od opłat skarbowych i samorządowych za przeniesienie prawa własności.

Art. 9.

(1) Parcelacja gruntów (art. 8 ust. (1)) przeprowadzona będzie według zasad, stosowanych przy parcelacji gruntów państwowych, dokonywanej na podstawie przepisów o wykonaniu reformy rolnej oraz o osadnictwie wojskowym.

(2) Grunty, przejęte na podstawie rozporządzenia niniejszego, a przeznaczone na parcelację i osadnictwo wojskowe, będą zaliczane na poczet wykonania planów parcelacyjnych.

Art. 10.

(1) Wpływy ze zbycia gruntów, przejmowanych na podstawie rozporządzenia niniejszego oraz wpływy z użytkowania tych gruntów do czasu ich zbycia po pokryciu kosztów, związanych ze zbyciem gruntów, będą przelewane corocznie na pokrycie należności, proporcjonalnie do wysokości tych należności.

(2) Rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych ustalać będą szczegółowe zasady rozrachunku wpływów, a w szczególności:

a) zasady rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa, bankami państwowymi, instytucjami kredytu długoterminowego i instytucjami ubezpieczeń społecznych z tytułu należności tych banków i instytucji w przypadkach, gdy grunty, przejęte za te należności, nie uległy zbyciu lub gdy zostały przeznaczone na osadnictwo wojskowe;

b) zasady rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa a miastami i innymi związkami komunalnymi za grunty przekazane na cele rozbudowy miast;

c) sposób ryczałtowego obliczania kosztów parcelacji gruntów.

(3) Spłata wierzytelności, wymienionych w art. 1, może być dokonana za zgodą wierzycieli w obligacjach 3% państwowej renty ziemskiej według wartości nominalnej po potrąceniu kosztów, związanych ze zbyciem gruntów na zasadach, które ustali rozporządzenie Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu. W tym przypadku sumy uzyskane ze zbycia gruntów przejętych, wpływają na rzecz Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 40, poz. 364).

Art. 11.

W miarę spłacania należności, powstałych z tytułu udzielonych przez banki państwowe lub instytucje kredytu długoterminowego pożyczek w listach zastawnych, banki lub instytucje te umarzać będą listy zastawne na taką sumę, jaka odpowiada kapitałowej części spłacanych należności.

Art. 12.

Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielania z zapasów kasowych zwrotnych dotacji na koszty związane z przejmowaniem gruntów oraz na koszty związane z przygotowaniem gruntów do parcelacji i przeprowadzeniem parcelacji.

Art. 13.

Postanowień ustawowych, określających wysokość odsetek zwłoki od zaległych należności instytucji ubezpieczeń społecznych oraz związków komunalnych, nie stosuje się do sum otrzymywanych w wyniku rozrachunku wpływów przez te instytucje i związki.

Art. 14.

(1) Jeżeli nieruchomość, z której przejęto grunty, znajduje się w dzierżawie, Skarb Państwa wstępuje w prawa właściciela w stosunku do gruntów przejętych z prawem rozwiązania umowy dzierżawnej za wypowiedzeniem. Wypowiedzenie następuje przez doręczenie decyzji o przejęciu gruntów. Rozwiązanie umowy następuje z końcem roku dzierżawnego, następującego po roku, w którym dzierżawcy wypowiedziano umowę. Wypowiedzenie umowy nie zwalnia właściciela nieruchomości od odpowiedzialności za szkody i straty z powodu niedotrzymania warunków dzierżawy; dzierżawcy w żadnym jednak razie nie służy prawo żądania odszkodowania z tytułu utraconych korzyści.

(2) Jeżeli przejęciu ulega część nieruchomości, dzierżawcy służy prawo zrzeczenia się dzierżawy w całości, jeżeli obszar, co do którego umowa dzierżawna ulega rozwiązaniu, stanowi więcej niż 1/4 całego dzierżawionego obszaru, a jeżeli chodzi o nieruchomości ziemskie ponadto w tych przypadkach, gdy dzierżawą objęte były zakłady przemysłu rolnego, których wytwórczość oparta była na produkcji obszarów, co do których umowa ulega rozwiązaniu.

Art. 15.

Decyzje o wszczęciu postępowania, unormowanego w rozporządzeniu niniejszym, wydaje wojewoda na wniosek dyrektora izby skarbowej, instytucji lub innych osób prawnych wymienionych w art. 1. Decyzje o wszczęciu postępowania są ostateczne.

Art. 16.

Na podstawie decyzji wojewody o wszczęciu postępowania będzie wpisane w księdze hipotecznej nieruchomości ostrzeżenie z tym skutkiem, że w dalszym postępowaniu uwzględniony będzie taki stan prawny nieruchomości, jaki istniał w chwili wpisania ostrzeżenia.

Art. 17.

Po oszacowaniu gruntów przez organa, powołane w myśl art. 5 ust. (6) pkt d), wojewoda określi obszar i granice gruntów przejmowanych oraz wyda decyzję o przejęciu ich na własność Państwa.

Decyzja ta jest ostateczna i stanowi tytuł:

a) do objęcia przejętych gruntów w posiadanie Państwa;

b) do wydzielenia gruntów przejętych i przepisania prawa własności na rzecz Państwa;

c) do ujawnienia w wykazie hipotecznym gruntów przejętych obciążeń, przewidzianych w art. 7 ust. (2), oraz do skreślenia z pozostałej części nieruchomości wpisów dotyczących tych należności za które zostały przejęte grunty.

Art. 18.

(1) W przypadku, gdy nieruchomość poddana jest egzekucji sądowej, postępowanie unormowane w niniejszym rozporządzeniu, może być wszczęte tylko wtedy, gdy wierzyciel w ciągu 6 miesięcy nie popiera egzekucji lub nie żąda podjęcia zawieszonego postępowania egzekucyjnego. Termin powyższy biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, bądź też od ustania przyczyny zawieszenia postępowania. W przypadku, gdy nieruchomość z mocy szczególnych przepisów poddana jest egzekucji pozasądowej, decyzje o wszczęciu postępowania, unormowanego rozporządzeniem niniejszym, wojewoda wydaje w porozumieniu z dyrektorem izby skarbowej.

(2) Jeżeli nieruchomość zostanie poddana egzekucji po wszczęciu postępowania celem przejęcia gruntów, wojewoda w porozumieniu z dyrektorem izby skarbowej może zawiesić to postępowanie do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego. W razie niedojścia licytacji do skutku wojewoda podejmie wszczęte postępowanie, w przypadku zaś sprzedaży nieruchomości z licytacji, postępowanie umorzy.

Art. 19.

Koszty postępowania, dotyczące przejęcia gruntów, obciążają właściciela nieruchomości. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustali sposób obliczania tych kosztów.

Art. 20.

Wojewoda umorzy postępowanie w przypadku uiszczenia przez dłużnika należności zaległych (art. 4 ust. (1)) oraz już powstałych kosztów postępowania. Umorzenie postępowania, dotyczącego należności Skarbu Państwa, może nastąpić tylko po porozumieniu z dyrektorem izby skarbowej.

Art. 21.

Upoważnia się Radę Ministrów do ustalenia w drodze rozporządzeń na wniosek Ministrów Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, jakie przepisy rozporządzenia niniejszego i na jakich obszarach Państwa i w jakich terminach tracą moc obowiązującą; rozporządzenie Rady Ministrów może również przesunąć termin 1 stycznia 1936 r., przewidziany w art. 3 ust. (1).

Art. 22.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej.

Art. 23.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego.

807.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 września 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc październik 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 września 1936 r. Nr 227, poz. 399).

808.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 września 1936 r.

L. D. IV. 19609/3/36

w sprawie sposobu pobierania opłaty na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego od zagranicznych pojazdów mechanicznych, wprowadzanych na pobyt czasowy.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie oraz wszystkich Urzędów Celnych podległych tym Dyrekcjom.

W związku z postanowieniami dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32 z 1936 r. poz. 249), osoby przybywające na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej Polskiej zagranicznymi pojazdami mechanicznymi, mogą niekiedy mieć przy wjeździe do tego obszaru trudności z nabyciem polskiej waluty, potrzebnej do uiszczenia opłat od pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego, pobieranych w myśl § 8 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 12 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 52 z 1933 r. poz. 397) przez organa wykonywujące odprawę celną i kontrolę skarbową.

Wobec powyższego, Ministerstwo Skarbu, po porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji, zezwala, aby, o ile płatnikowi jest to dogodniej, opłata na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego od zagranicznych pojazdów mechanicznych była całkowicie pobierana przy wyjeździe z obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, zamiast tego, aby być całkowicie lub częściowo pobieraną przy wjeździe, jak to przewiduje § 8 wymienionego rozporządzenia.

Jednakże, karta kontroli opłat musi być nadal zawsze wydawana przy wjeździe, a w przypadkach, gdy przy wjeździe opłata nie została pobrana, należy wyraźnie i w widoczny sposób uczynić na tej karcie adnotację treści następującej:

„Opłata na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego przy wjeździe nie pobrana. Całkowitą opłatę za czasowy pobyt należy pobrać przy wyjeździe". (Pieczęć urzędowa i podpis urzędnika celnego).

Dyrektor Departamentu:

(—) St. Fr. Królikowski.

809.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 września 1936 r.

L. D. IV. 22668/3/36

w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika L. D. IV. 11433/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 437), Ministerstwo Skarbu zawiadamia:

1) Wykaz firm księgarskich, które mogą otrzymywać z Rzeszy Niemieckiej niektóre artyłuky księgarskie bez świadectw rozrachunkowych, ogłoszony w załączniku do powołanego na wstępie okólnika L. D. IV. 11433/3/36, uzupełnia się przez dodanie następujących firm:

Cieszyn — Kresy, Skład Nut;

Rybnik — Księgarnia Polska, Maksymilian Basista;

Łódź — Max Renner, ul. Piotrkowska 165.

2) Wykaz urzędów, insytucyj i zakładów naukowych, które mogą otrzymywać z Rzeszy Niemieckiej niektóre artykuły księgarskie bez świadectw rozrachunkowych, ogłoszony w załączniku do okólnika L. D. IV. 6647/3/36 z dnia 16 marca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 238), uzupełnia się przez dodanie:

Toruń — Instytut Bałtycki.

Dyrektor Departamentu:

(—) St. Fr. Królikowski.

810.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 września 1936 r.

L. D. IV. 22699/3/36

w sprawie doręczania stronom dowodów wywozu towarów za granicę.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu, wyjaśnia, że potwierdzenia wywozu towarów za granicę tzn. kwity celne oraz deklaracje wywozowe na towary wolne od cła wywozowego powinny być wydawane stronom jak najrychlej. Przetrzymywanie tych dowodów w urzędach celnych bez uzasadnionej przyczyny jest niedopuszczalne.

Dyrektor Departamentu:

(—) St. Fr. Królikowski.

811.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 września 1936 r.

L. D. IV. 23552/3/36

w sprawie powrotnego wywozu za granicę opakowań, stanowiących wyroby koszykarskie.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wywożone z powrotem za granicę w stanie próżnym opakowania, stanowiące wyroby koszykarskie, należy zwalniać od cła wywozowego ustalonego art. 41 taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 45/36, poz. 332), jeżeli strona przedstawi kwit celny stwierdzający przywóz w tym opakowaniu towarów z za granicy i, jeżeli zgłoszenie opakowania do wywozu nastąpi nie później niż w 6 miesięcy od daty odprawy przywozowej.

W dokumentach odprawy wywozowej opakowań, stanowiących wyroby koszykarskie, należy odnotować datę i numer kwitu celnego przywozowego oraz nazwę urzędu, który dokonał odprawy przywozowej, na kwicie zaś celnym przywozowym należy stwierdzić wywóz opakowania, oznaczając datę odprawy i numer zgłoszenia wywozowego. Kwit celny przywozowy, po stwierdzeniu na nim wywozu opakowania, należy zwrócić stronie.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

812.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 września 1936 r.

L. D. IV. 23643/2/36

w sprawie posługiwania się tablicami alkoholometrycznymi.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu poleca do wyznaczania mocy rzeczywistej spirytusu w procentach objętościowych na podstawie wskazań alkoholomierza posługiwać się tablicą I Tablic Alkoholometrycznych wydawnictwa Głównego Urzędu Miar z r. 1936.

Tablice powyższe otrzymują Urzędy Celne z Dyrekcji Ceł.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

813.

OKÓLNIK T 126 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 października 1936 r.

L. D. IV. 23885/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 848, 1027 i 1034).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) zaopatrzenie krążków do szlifowania, wymienionych w poz. 848 taryfy celnej, w tarcze żelazne lub stalowe, wyłącznie w celu wzmocnienia, nie powoduje zmiany taryfowej przynależności tych krążków;

2) grzejniki wody do instalacyj ogrzewań centralnych, wykonane z blachy z metali nieszlachetnych typu Junkersa itp. należy clić według poz. 1027 p. 3 taryfy celnej.

Grzejniki te posiadają podwójne ścianki z blachy i zaopatrzone są w armaturę do regulowania temperatury, dopływu wody i paliwa oraz odpływu gazów spalinowych. Grzejniki te są urządzone na paliwo płynne lub gazowe.

3) Węże giętkie metalowe z uszczelnieniem pokryte gumą i nadto materiałami włóknistymi należy clić według poz. 1034 p. odpowiedniego taryfy celnej z zastosowaniem uwagi do tej pozycji.

Węże wykonane z materiałów włóknistych i nadto gumy, chociażby wzmocnione spiralą metalową, należy clić według poz. 650 p. 2 taryfy celnej.

Węże wykonane z gumy miękkiej należy clić według poz. 745 p. odpowiedniego taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

814.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 października 1936 r.

L. D. IV. 22645/2/36

w sprawie clenia materiałów plastycznych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec otrzymanych wiadomości, że w niektórych Urzędach Celnych niewłaściwie clone są materiały plastyczne na podłożu fenoli i for-

maliny według poz. 488 p. 2 taryfy celnej, zamiast — poz. 488 p. 1 taryfy celnej. Ministerstwo Skarbu poleca Urzędom Celnym przy odprawie mas plastycznych kierować się okólnikiem L. D. IV. 997/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4, poz. 121 z r. 1936) oraz wyjaśnieniem umieszczonym w taryfie celnej w wydaniu „Polski Gospodarczej" przy poz. 488.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

815.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 września 1936 r.

L. D. V. 10252/1/36

w sprawie niezajmowania w 1936 r. należności drobnych plantatorów za dostarczone buraki.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu poleca zaniechać w roku 1936 dokonywania w cukrowniach zajęć należności za dostarczone buraki cukrowe przez właścicieli (posiadaczy) gospodarstw rolnych o obszarze, nieprzekraczającym 50 ha, którzy w r. 1936 poraz pierwszy rozpoczęli plantację buraków i to zarówno celem pokrycia zaległości podatkowych jak i innych należności, ściąganych przez urzędy skarbowe w trybie administracyjnym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *dr J. Lubowicki.*

816.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 września 1936 r.

L. D. V. 49973/5/36

w sprawie kontroli stemplowej w powiatowych urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), urzędów opłat stemplowych, oraz tych urzędów skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

I. Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 38 p. 1 ustawy o opłatach stemplowych wyłącza z pod kontroli stemplowej akta, znajdujące się w powiatowych urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (art. 2, 5 i 6 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5 poz. 60).

II. W przypadku zgłoszenia do urzędu skarbowego (art. 23 p. „b"; art. 24 p. „b" u. o. s.) pisma, zaopatrzonego w niżej podaną adnotację powiatowego urzędu rozjemczego, należy zaniechać wymiaru podwyżki stemplowej, jeżeli pismo zostało zgłoszone do urzędu skarbowego w ciągu miesiąca od daty, wymienionej w owej adnotacji.

Tekst adnotacji.

„Pismo niniejsze zgłoszone zostało dnia . . . . do Powiatowego Urzędu Rozjemczego w . . . . w postępowaniu, przewidzianym w ustępie drugim art. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5 poz. 60).

Pieczęć.
Przewodniczący (—)".

Dyrektor Departamentu:
(—) *dr J. Lubowicki.*

817.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 września 1936 r.

L. D. V. 32630/3/36

w sprawie podatku od lokali, zajmowanych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne państw obcych, oraz przez funkcjonariuszów tych przedstawicielstw.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Wszystkie prawie państwa obce stosują wzajemność w sprawie zwalniania od lokali — lokali, wyszczególnionych w art. 2 p. 5 lit. a), b) i c) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 505).

W drodze zatem wzajemności omawiane lokale, zajmowane przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne państw obcych w Polsce oraz ich personel, podatkowi temu nie podlegają z wyjątkiem lokali zajmowanych przez:

1) przedstawicielstwa konsularne (zawodowe i honorowe) Wielkiej Brytanii w Polsce oraz przez personel tych przedstawicielstw,

2) przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne Belgii, oraz przez ich personel z wyjątkiem lokali, wyszczególnionych w okólniku z dnia 12 listopada 1935 r. L. D. V. 10865/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33 poz. 755), a mianowicie lokali, które są własnością przedstawicielstw

dyplomatycznych i konsularnych belgijskich w Polsce.

Zarazem zwraca się uwagę, że lokale, zajmowane przez konsulów honorowych w przypadkach, gdy ci nie są obywatelami państwa wysyłającego, podlegają podatkowi od lokali ze względu na to, że warunkiem do zwolnienia jest posiadanie również obywatelstwa państwa wysyłającego.

Zwolnione są natomiast od omawianego podatku te części zajmowanych przez konsulów honorowych (niezależnie od ich obywatelstwa) lokali, które służą na cele urzędowe, a to stosownie do postanowienia art. 2 p. 5 lit. c) powołanego wyżej dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w myśl którego wolne są również od powyższego podatku „lokale, służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj".

Za służące na powyższe cele uważa się te części tych lokali, które przeznaczone są wyłącznie na pomieszczenie biur, archiwów itp. konsulów honorowych — o ile nie służą równocześnie do innych celów, jak np. mieszkalnych, handlowych, wykonywania pracy zawodowej itp.

W wypadkach tych kwotę, o którą winien ulec zmniejszeniu przypadający od zajmowanego lokalu podatek od lokali, obliczyć należy proporcjonalnie według stosunku, jaki zachodzi pomiędzy powierzchnią części lokali, przeznaczonych na cele urzędowe, a ogólną powierzchnią zajmowanego lokalu, a to stosownie do postanowienia § 14 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 kwietnia 1936 r. do powoływanego wyżej dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 258).

Dyrektor Departamentu:
(—) *dr J. Lubowicki*

818.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 października 1936 r.

L. D. V. 8606/1/36

w sprawie interpretacji art. 18 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i art. 92 tej że ustawy (obecnie art. 135 Ordynacji Podatkowej).

Wyciąg

z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4.V. 1936 r. C. III. 915/34.

„.....Urząd Skarbowy zajął za zaległy podatek przemysłowy, należny od firmy: „Wayss i Fraytag, Sp. Akc. w Gdańsku" pretensję powodowej firmy do firmy „Union" w Gdyni w sumie 32.974,78 zł. Powodowa firma wystąpiła z powództwem o zwolnienie zajętej pretensji od egzekucji, utrzymując, że pretensja nie należała nigdy do firmy „Wayss i Fraytag". Prokuratorja Generalna, działając w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, wniosła o oddalenie powództwa, podając, że powodowa firma sama jest dłużniczką i odpowiada za podatek, ponieważ przejęła od firmy „Wayss i Fraytag" maszyny i narzędzia, prawa i zobowiązania, saldo debetowe i rozrachunki z firmą, dla której firma „Wayss i Fraytag" prowadziła roboty, kierownika i personel, blankiety, korespondencję i prowadzi nadal to samo przedsiębiorstwo, że zatem zaszła tylko zmiana właściciela przedsiębiorstwa.

Sąd Okręgowy w Gdyni uwzględnił powództwo, a Sąd Apelacyjny w Poznaniu zatwierdził wyrok Sądu Okręgowego, wychodząc z założenia, że, gdyby twierdzenia Prokuratorji Generalnej były prawdą, to jednak trudno przypuścić, by powodowa firma, będąca spółką z ogr. odp. utworzoną w roku 1929 z kapitałem 20.000 zł mogła przejąć firmę „Wayss i Fraytag", będącą firmą zagraniczną z kapitałem zakładowym w wysokości 12 milionów marek niem., przejęcie zaś jej zapasów w Polsce, personelu, umów i zobowiązań, blankietów firmowych i t. d. nie jest przejęciem firmy i nie dowodzi fikcyjności powodowej firmy ani też identyczności z firmą „Wayss i Fraytag", że wykonywanie prac budowlanych przez firmę „Wayss i Fraytag" w Polsce nie może być uważane za przedsiębiorstwo odrębne, któreby powodowa firma mogła przejąć, że przeto ani firma „Wayss i Fraytag" nie posiadała przedsiębiorstwa w Polsce w rozumieniu ustawy o podatku przemysłowym, ani nabycie od niej zapasów i materiałów, przejęcie personelu i zobowiązań nie jest przejęciem przedsiębiorstwa.

W skardze kasacyjnej Prokuratorja Generalna Rz. wnosi o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z powodu błędnej wykładni art. 18 ust. II lit. d i art. 92 ust. o państw. pod. przem. Pełnomocnik strony powodowej w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o oddalenie tej skargi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Uzasadniony jest przede wszystkim zarzut naruszenia art. 18 ust. o państw. pod. przemysł. w związku z art. 2 k. p. c. Sąd Apelacyjny bowiem, uwzględniając powództwo na tej podstawie, że firma „Wayss i Fraytag" nie posiadała w Polsce przedsiębiorstwa w rozumieniu ust. o pod. przem. t. j. przedsiębiorstwa, od którego należał się podatek przemysłowy, podczas gdy władze skarbowe wymierzyły ten podatek, uznając, że wymieniona firma prowadziła przedsiębiorstwo, tym samym pośrednio uchylił orzeczenie władzy skarbowej i wymiar podatku, do czego nie był kompetentny. Rozstrzyganie sporów publiczno-prawnych i uchy-

lanie zarządzeń władz należy, o ile nie ma specjalnego przepisu odmiennego, do postępowania administracyjnego. Sąd powszechny może rozstrzygać kwestje prawa publicznego tylko o tyle, o ile one są przesłankami rozstrzygnięcia sporu o prawo prywatne, może poczynić ustalenia faktyczne z dziedziny prawa publicznego, o ile są potrzebne do rozstrzygnięcia sporu o prawo prywatne, lecz nie może nigdy uchylać orzeczeń kompetentnej władzy publicznej.

Merytorycznie, interpretacja art. 18 ust. o państw. pod. przemysłowym podana przez Sąd Apelacyjny, jest błędna. W zasadzie wykonywania każdej poszczególnej umowy o dokonanie robót stanowi oddzielne przedsiębiorstwo (art. 18 ust. 1 ust. o pod. przem.). W drodze wyjątku nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo wykonywanie umowy między innymi przez **przedsiębiorstwa budowlane i biura techniczne** o prowadzenie robót, wchodzących w zakres ich działalności. Aby więc prowadzenie przez firmę „Wayss i Fraytag" robót budowlanych w Polsce można było nie uważać za oddzielne przedsiębiorstwo, należałoby ustalić, że firma ta posiada w Polsce przedsiębiorstwo budowlane lub biuro techniczne, od którego opłaca świadectwo przemysłowe (lub podatek przemysłowy), że roboty, które firma prowadziła w zakres działalności tego przedsiębiorstwa budowlanego lub biura technicznego i, że podatek przemysłowy, który Urząd Skarbowy egzekwuje w danym przypadku, został wymierzony nie od przedsiębiorstwa budowlanego, które prowadziła w Gdyni firma: „Wayss i Fraytag", lecz od robót, wykonywanych przez to przedsiębiorstwo w wykonaniu umowy o prowadzenie robót. Takich ustaleń wyrok nie zawiera, a okoliczność, że firma „Wayss i Fraytag" jest firmą zagraniczną nie ma żadnego znaczenia, nie uwalniała jej od obowiązków płacenia podatku przemysłowego od przedsiębiorstwa, prowadzonego w Polsce w rozumieniu art. 12 ust. 1 cyt. ustawy. Należy jednak powtórnie podkreślić, że rozstrzygnięcie konkretnego sporu o tyle, czy wymieniona firma prowadziła w Gdyni przedsiębiorstwo podlegające podatkowi przemysłowemu i czy wymiar podatku jest zgodny z ustawą, nie należy do Sądu powszechnego.

2) Rozstrzygnięciu Sądu Apelacyjnego podlegał spór tylko o to, czy przedsiębiorstwo powodowej firmy jest tem samem przedsiębiorstwem, które należało do firmy „Wayss i Fraytag" i od którego został wymieniony egzekwowany podatek. Skarga kasacyjna zasadnie podnosi, że rozumowanie Sądu Apelacyjnego pod tym względem narusza art. 92 ust. o państw. pod. przemysł.

Z wywodów Sądu Apelacyjnego wynika, że Sąd ten identyfikuje przedsiębiorstwo z firmą „Wayss i Fraytag", na co kładzie nacisk Sąd Apelacyjny, wnioskując, że trudno przypuścić, by powodowa firma przejęła firmę „Wayss i Fraytag" lub była identyczna z nią, lecz o to, czy przedsiębiorstwo w Gdyni, które prowadziła firma Gdańska „Wayss i Fraytag" zostało przejęte przez powodową firmę i istnieje nadal pod inną firmą, że zmienił się tylko właściciel przedsiębiorstwa. Firma, a właściwie spółka, która działała pod tą firmą, mogła być właścicielką kilku różnych przedsiębiorstw. Powodowa firma mogła przejąć tylko jedno przedsiębiorstwo, znajdujące się w Gdyni, i spór właśnie toczy się tylko o to, czy powodowa firma je przejęła.

Przez przedsiębiorstwo zarówno w życiu potocznym jak i w ustawie o pod. przem. i wogóle w prawie rozumie się zespół przedmiotów materjalnych i niematerjalnych, zarówno służących do wykonania zadań i celów przedsiębiorstwa, jak i ułatwiających ich osiągnięcie; w skład przedsiębiorstwa wchodzi więc urządzenie, zapasy, przystosowanie do pewnego rodzaju produkcji, organizacja, klientela, kierownictwo, nabyta znajomość rynku i jego potrzeb, skład pracowników i t. d. Niektóre składniki przedsiębiorstwa mogą z biegiem czasu ulegać zmianom. Jeżeli jednak większa i istotna część tych składników pozostała ta sama, przedsiębiorstwo pozostaje też to samo. Nie byłoby przejęciem przedsiębiorstwa, jeśliby powodowa firma już po utworzeniu się podjęła się ukończenia budowy, której nie ukończyła firma „Wayss i Fraytag".

Jeżeli jednak powodowa firma przejęła zapasy, materjały, maszyny, narzędzia, zobowiązania, kierownika, personel pracowniczy i nawet blankiety firmowe i t. d., to przejęła wszystkie istotne składniki danego przedsiębiorstwa, a zatem przejęła przedsiębiorstwo. Z twierdzeń strony pozwanej wynikałoby również, że firma „Wayss i Fraytag" posiadała w Gdyni przedsiębiorstwo, skoro posiadała kierownika, zespół pracowników, maszyny, narzędzia, zapasy i t. d. Jeżeli przedsiębiorstwo pozostało to samo, a pretensja zajęta należy do przedsiębiorstwa, to na podstawie art. 92 ust. o państw. pod. przemysł. może być przedmiotem egzekucji.

Skoro Sąd Apelacyjny sprawy pod tym kątem widzenia nie badał z naruszeniem art. 92 ust. o państw. pod. przem., to wyrok Sądu Apelacyjnego ulega na podstawie art. 437 k. p. c. uchyleniu, a sprawa — odesłaniu do ponownego rozpoznania w innym składzie Sądu....".

— — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:

(—) *Guzikowski.*

819.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 października 1936 r.

L. D. V. 10609/1/36

w sprawie terminowego ukończenia prac, związanych ze zbieraniem informacyj do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za r. 1936.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Jedną z poważniejszych przyczyn znacznego opóźnienia wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za r. 1935 było zbyt późne ukończenie akcji zbierania informacyj.

Przywiązując szczególną wagę do terminowego ukończenia prac, związanych z wymiarem podatku przemysłowego od obrotu za rok 1936, Ministerstwo Skarbu poleca tak zorganizować akcję zbierania informacyj podatkowych, aby ostatnie informacje do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1936 zostały bezwzględnie wysłane:

1) przez urzędy skarbowe do biur informacyjnych przełożonych izb skarbowych (§ 103 ust. 3 i. p.) — do dnia 20 lutego 1937 r.,

2) przez biura informacyjne do biur informacyjnych innych izb skarbowych — do dnia 1 marca 1937 r.,

3) przez biura informacyjne do urzędów skarbowych w okręgach swych izb skarbowych — do dnia 10 marca 1937 r.

W tym celu izby skarbowe bezzwłocznie po otrzymaniu niniejszego okólnika:

a) zbadają postęp dotychczasowych prac nad zbieraniem informacyj przez biura informacyjne i zależnie od stanu tych prac ustalą, od m. października b. r. poczynając, miesięczne plany prac biur przy równoczesnym zapewnieniu im potrzebnej obsady personalnej, wykorzystując również uprawnienia, wynikające z okólnika z dnia 8 września b. r. B. P. 11621/36 o współdziałaniu urzędników Kontroli Skarbowej z urzędami skarbowymi (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 24 poz. 732),

b) ustalą na podstawie planów zbierania informacyj wzór Nr 40, które należy zażądać do wglądu, postęp prac, związanych ze zbieraniem informacyj, w urzędach skarbowych i wydadzą zależnie od stanu tych prac indywidualne polecenia ew. zarządzając specjalne inspekcje, o ile ujemny stan prac będzie tego wymagał. Niezależnie od tego roztoczą izby skarbowe stałą kontrolę nad postępem akcji zbierania informacyj w urzędach skarbowych na podstawie sprawozdań o wynikach akcji zbierania informacyj wzór Nr 192, które to sprawozdania winny urzędy skarbowe w okresie wzmożonej akcji, t. j. od m. paździerika b. r. do miesiąca lutego 1937 r. włącznie przedkładać w okresach miesięcznych (do 5 dni po upływie miesiąca sprawozdawczego).

W końcu Ministerstwo Skarbu specjalnie podkreśla, że:

1) akcja zbierania informacyj powinna uwzględniać obok potrzeb własnego okręgu również w całej rozciągłości potrzeby innych okręgów; zauważa się, że dotychczasowy stan rzeczy wykazywał znaczne niedociągnięcia pod tym względem;

2) segregacja otrzymanych i zebranych informacyj powinna się odbywać w okresach miesięcznych i krótszych w ciągu całego roku (§ 103 ust. 2 i. p.), a nie dopiero w toku prac wymiarowych, przy tym informacje nadesłane omyłkowo (dotyczące płatników z innych okręgów), należy natychmiast zwracać biuru informacyjnemu przełożonej izby skarbowej, która niezwłocznie wyśle je do właściwego urzędu skarbowego lub do właściwej izby skarbowej;

3) rozsyłanie informacyj powinno odbywać się partiami (§ 99 i. p.);

4) informacje winny być sporządzane dokładnie i czytelnie oraz zaopatrzone w czytelny podpis sporządzającego. Na dokładne i czytelne sporządzanie informacyj zwrócą uwagę zarówno kierownicy biur informacyjnych, jak i naczelnicy urzędów skarbowych przy odbiorze służby od personelu, poza tym zaś nadzór nad dokładnym i czytelnym sporządzaniem informacyj przez personel urzędów skarbowych roztoczy biuro informacyjne przy sposobności segregacji informacyj, nadsyłanych przez urzędy skarbowe (§ 103 ust. 3 i. p.).

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

820.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 października 1936 r.

L. D. V. 10595/1/36

w sprawie przedkładania odpisów orzeczeń karnych za zaniedbania w działach egzekucyjnych oraz rachunkowo - kasowych urzędów skarbowych.

Do

Panów Dyrektorów Izb Skarbowych, Pana Naczelnika Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz Panów Naczelników Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 7 kwietnia 1936 r. L. D. V. 4101/1/36, Ministerstwo Skarbu zmienia ustęp ostatni tego okólnika w tym kierunku, że zarządza przedkładanie odpisów orzeczeń karnych, wydanych za zaniedbania w działach egzekucyjnych oraz rachunkowo-

kasowych urzędów skarbowych w ciągu dni 10 po upływie każdego kwartału za ubiegły kwartał. Pierwsze kwartalne sprawozdanie z odpisami orzeczeń winno być zatym przedłożone do dnia 10 stycznia 1937 r. za IV kwartał 1936 roku. Sprawozdania negatywne **obowiązują.**

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia równocześnie, że przedkładać należy wyłącznie odpisy orzeczeń karnych za zaniedbania, o których mowa w części pierwszej powołanego wyżej okólnika z dnia 7.IV. 1936 r. L. D. V. 4101/1/36; innych orzeczeń, chociażby dotyczyły zaniedbań w działach egzekucyjnych i rachunkowo-kasowych, nie powodujących jednak wdrażania niesłusznych kroków egzekucyjnych, przedkładać nie należy.

W wypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego (w stosunku do urzędników stałych i prowizorycznych) przedkładać należy, zamiast orzeczeń, odpisy zawiadomień o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i odpisy orzeczeń Komisyj Dyscyplinarnych, w wypadku zaś cofnięcia dodatków specjalnych — odpisy zarządzeń o cofnięciu wspomnianych dodatków.

Dyrektor Departamentu:
(—) *dr J. Lubowicki.*

821.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 października 1936 r.

L. D. V. 43052/4/36

w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym od obrotu dla przedsiębiorstw przemysłowych VI, VII i VIII świadectw przemysłowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46 poz. 339) obniża z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań), poczynając od dnia 1 stycznia 1936 roku, do 1,5% stawkę podatku przemysłowego od obrotu, przypadającą od obrotów wymienionych w art. 5 ust. (1) p. 9 ustawy, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe, zaliczone w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 powołanej ustawy o państwowym podatku przemysłowym, do kat. VI, VII i VIII świadectw przemysłowych.

W związku z powyższym traci moc z dniem 1 stycznia 1936 r. okólnik z dnia 26 lipca 1933 r. L. D. V. 20349/4/33.

Dyrektor Departamentu:
(—) *dr J. Lubowicki.*

822.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 października 1936 r.

L. D. VI. 10300/4/36

w sprawie zaopatrywania Izb i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych w plomby.

Do

wszystkich Izb Skarbowych Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Nawiązując do końcowego ustępu okólnika z dnia 30 kwietnia 1936 r. L. D. VI. 2238/4/36 (Dz. U. M. Sk. Nr 12 poz. 403), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego ponownie zawarła umowę z ważnością do dnia 30 czerwca 1937 r. z firmą „Wachstock" Pierwsza Krakowska Odlewnia Cynku i Metali w Krakowie, ul. Józefa 25, na dostawę i przetapianie plomb ołowianych do zamknięć urzędowych.

Wzory plomb rozesłane w czerwcu 1933 r. przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego Izbom Skarbowym i Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych (pismo Dyrekcji z dnia 20 lipca 1933 r. L. III. M. 12) mają nadal służyć jako wzory do plomb dostarczanych przez firmę „A. Wachstock". Instrukcja Ministerstwa Skarbu z dnia 12 lipca 1933 r. L. D. VI. 8329/4/33 w sprawie zaopatrywania Izb i Urzędów Skarbowych w plomby ma w dalszym ciągu zastosowanie, jak również w dalszym ciągu obowiązują dołączone do tej instrukcji „Warunki Techniczne na dostawę plomb ołowianych z dnia 12 grudnia 1934 r. L. 10966/II. B. N.".

Nadmienia się, że jakkolwiek umowa z firmą „A. Wachstock" zawarta została z ważnością do 30 czerwca 1937 r., to jednak przesyłanie zużytych plomb do tej firmy należy wstrzymać z dniem 1 czerwca 1937 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki*

823.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 października 1936 r.

L. D. VI. 5887/1/36

w sprawie przesyłki soli przemysłowej nieskażonej.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz

Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych

udziela się do wiadomości celem wydania dalszych stosownych zarządzeń podległym organom Kontroli Skarbowej.

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Dep. Handlowo-Taryfowy
Nr H. P. I. 1/62

Przewóz przesyłek soli.

Warszawa, dnia 30 marca 1936 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.

Ministerstwo Komunikacji odwołuje okólnik swój z dnia 7 marca 1934 r. Nr H. P. III. 123/4, którym ustaliło, że listy przewozowe na przesyłki soli powinny zawierać pieczęć Polskiego Monopolu Solnego. Ministerstwo Komunikacji zaznacza jednak, aż do czasu używania listów przewozowych starego wzoru oraz do czasu posiadania przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego zapasu tych listów należy przyjmować listy przewozowe z pieczęcią.

Jednocześnie Ministerstwo Komunikacji poleca powiadomić organa wykonawcze, że zarówno w listach przewozowych starego jak i nowego wzoru na przesyłki soli nieskażonej, przeznaczonej dla celów przemysłowych, będzie zamieszczane w myśl § 23 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 102 z r. 1933, poz. 795) oświadczenie o następującej treści: **„Wydać tylko za wiedzą urzędnika Kontroli Skarbowej, nadzorującego przedsiębiorstwo odbiorcy“.**

Oświadczenia tej treści będą zamieszczane w liście przewozowym starego wzoru w rubryce „oświadczenia nadawcy co do załatwiania formalności i t. d......“, a w liście przewozowym nowego wzoru w rubryce „oświadczenia nadawcy przewidziane w Regulaminie i t. d.“.

Do oświadczeń tych należy się bezwzględnie stosować i przesyłkę soli nieskażonej, przeznaczonej dla celów przemysłowych, wydać tylko po upewnieniu się, że urzędnik Kontroli Skarbowej, sprawujący nadzór nad przedsiębiorstwem odbiorcy, jest o przybyciu przesyłki powiadomiony i zgadza się na jej wydanie. Za dowód takiej wiedzy i zgody Kontroli Skarbowej służyć będzie podpis i pieczęć urzędowa urzędnika Kontroli Skarbowej, zamieszczane na pokwitowaniu z odbioru przesyłki obok podpisu odbiorcy, a w tych przypadkach, gdy pokwitowanie nie jest wymagane (przy listach przewozowych na okaziciela) oddzielne zaświadczenie, wystawiane przez Kontrolę Skarbową, stwierdzające, że odbiór przesyłki nastąpił za wiedzą urzędnika sprawującego nadzór nad przedsiębiorstwem odbiorcy. Zaświadczenia takie należy przechowywać w ekspedycjach towarowych.

Jeżeliby w związku z niniejszym zarządzeniem powstały jakiekolwiek reklamacje lub trudności należy z powołaniem się na to zarządzenie przedłożyć Ministerstwu Komunikacji odpowiednie sprawozdanie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Ceceniowski.*

824.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ
Nr 35
w sprawie przekazów do Niemiec.

Na podstawie porozumienia zawartego pomiędzy Polską a Niemcami, zapłata zobowiązań osób fizycznych i prawnych, mających zamieszkanie w Polsce, wobec takich że osób, zamieszkałych w Niemczech, może być dokonana, **aż do odwołania,** jedynie z zachowaniem następujących przepisów:

I. **Zapłata za towary** sprowadzone z Niemiec w ramach umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4 listopada 1935 r., może być uskuteczniana w dalszym ciągu w myśl postanowień tej umowy tj. tylko za pośrednictwem Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego.

Należności za towary sprowadzone z Niemiec przed wejściem w życie umowy z dnia 4 listopada 1935 r. spłacone być mogą przez polskich dłużników również tylko przez wpłatę do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego na tzw. „konto blokowe“.

To samo dotyczy zobowiązań wekslowych, chyba że Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego stwierdzi, że zobowiązanie wekslowe nie pochodzi z transakcji towarowej i skieruje dłużnika na drogę wskazaną w ustępie II.

Zobowiązania z weksli wykazujących jedną z adnotacyj przewidzianych w okólniku Nr 26 z dnia 30 lipca 1936 r. ust. II pod a) i b), będą mogły być regulowane w sposób w tych adnotacjach wskazany.

II. Zobowiązania, wynikające **z innych tytułów, niż towarowe,** spłacane być mogą, z wyjątkami podanemi niżej pod V, wyłącznie drogą przekazu **za pośrednictwem Banku Polskiego.**

Do załatwiania wniosków o uskutecznienie przekazów z tytułu zobowiązań nie przekraczających zł 3.000 lub równowartości tej sumy, upoważnione są Bank Polski oraz banki dewizowe. Natomiast w przypadkach, gdy całość zobowiązania przekracza tę sumę, należy wnioski kierować do decyzji Komisji Dewizowej.

III. Postanowienia zawarte pod I i II stosują również do instytucyj lub osób, które otrzy-

mały od Komisji Dewizowej generalne zezwolenie na dokonywanie przekazów do Niemiec w inny sposób, w tych zezwoleniach wskazany. Instytucje te lub osoby tracą nadane im uprawnienia, a banki dewizowe nie mogą więcej uskuteczniać przekazów do Niemiec na podstawie dotychczasowych zezwoleń, chyba że Komisja Dewizowa, na skutek ponownego wniosku, na nowo je wyraźnie zatwierdzi. Udzielone przez Komisję Dewizową przed dniem 22 września 1936 r. zezwolenia na przekazy wielokrotne sum, przeznaczonych na koszty utrzymania, oraz zezwolenia na wielokrotny wywóz za granicę wynagrodzeń służbowych — są ważne aż do wyczerpania.

IV. Uskutecznianie przekazów przez Bank Polski odbywać się będzie w następujący sposób:

a) Klient, udzielający bankowi zlecenia przekazu, udowodnić powinien tytuł i fakt istnienia zobowiązania. Bank dewizowy pobrać winien w tym celu od klienta odpisy dokumentów, stwierdzających tytuł długu, jak aktów notarialnych, korespondencji lub wyciągi z ksiąg handlowych oraz pisemne zaręczenie klienta, iż dług dotąd nie został pokryty.

Jeżeli ma być przekazana suma, znajdująca się na rachunku zablokowanym w banku, klient winien udowodnić dokumentami tytuł, z którego nastąpiła wpłata na rachunek zablokowany.

Oryginały dokumentów przedłożone w celu uwiarygodnienia zobowiązania, bank dewizowy zaopatrzy pieczątką, stwierdzającą przyjęcie zlecenia przekazu w myśl okólnika Nr 35, i zwróci klientowi.

W przypadkach, gdy bank dewizowy kieruje wniosek o zezwolenie na przekaz do Komisji Dewizowej, powinien do wniosku załączyć odpisy wszystkich dostarczonych przez klienta dowodów.

b) W celu uskutecznienia przekazu do Niemiec, bank dewizowy wypełnia zlecenie (formularz Nr 471), składające się z trzech części, z których dwie pierwsze przeznaczone są dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, trzecią zaś zatrzymuje dla siebie bank dewizowy. Blankiety zlecenia, które wydaje Bank Polski, powinny być wypełniane pismem maszynowym, przy czym cel przekazu winien być jasno i zwięźle określony. Kwota przekazu winna być wypisana również słownie, o ile możności — ze względu na przebitkę, przeznaczoną dla Niemiec — w języku niemieckim.

Banki dewizowe przesyłać będą przyjęte od klientów zlecenia przekazów do Niemiec (część I i II formularza Nr 471) w tym samym dniu do swej Centrali lub Oddziału w Warszawie, które sporządzą zestawienie tych zleceń i prześlą je wraz ze zleceniami do Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego w Warszawie, wpłacając równocześnie ogólną kwotę zestawienia gotówkowym czekiem żyrowym lub przez Izbę Rozrachunkową. Jedynie banki dewizowe, które nie mają w Warszawie Centrali ani Oddziału, prześlą zestawienie przyjętych zleceń wraz ze zleceniami do Oddziału Banku Polskiego, w którego okręgu mają swoją siedzibę, dostarczając równocześnie potrzebnego pokrycia.

c) Przekazy opiewać winny na złote lub marki. Jeżeli przekaz opiewa na marki, należy na zleceniu oprócz sumy długu w markach umieścić jej równowartość w złotych, przeliczając marki na złote według średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej z dnia poprzedzającego datę przyjęcia zlecenia. Jeżeli zaś zobowiązanie opiewa na inną walutę niż złote lub marki, należy na zleceniu jako sumę przekazu umieścić jedynie sumę w złotych według przeliczenia klienta, dokonanego w ramach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 59 poz. 509 z 1934 r.). Suma zobowiązania w obcej walucie umieszczona być winna w takich wypadkach w „zleceniu" jedynie w rubryce, przeznaczonej dla wskazania tytułu zapłaty.

d) Dłużnikom polskim zwrócić należy uwagę, że przy przekazach na pokrycie zobowiązań terminowych, dłużnik winien zadysponować przekaz na 48 godzin przed dniem płatności. Przekazy powyżej zł 100.000.— będą wykonywane w drodze telegraficznej.

e) Banki dewizowe obliczać mogą klientom za przekazy tytułem prowizji 1‰ od sumy przekazu (minimum zł 2.—), ponadto pobiorą 1‰ na rzecz Banku Polskiego, wpłacając pobraną na rzecz Banku Polskiego kwotę równocześnie z sumą przekazu.

W przypadkach udzielenia zezwolenia na przekaz przez Komisję Dewizową, tj. jeżeli zobowiązanie przekracza sumę zł 3.000.— lub jej równowartość, bank dewizowy pobierze ponadto 1/2‰ od sumy zezwolenia tytułem opłaty manipulacyjnej na rzecz Komisji Dewizowej.

V. Postanowienia niniejszego okólnika nie mają zastosowania do przekazów z następujących tytułów, które odbywać się mogą dotychczasowym trybem:

a) należności za dostawy towarowe pochodzenia **nie**-niemieckiego, przechodzące tylko tranzytem przez Niemcy;

b) do przekazów z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych", o ile właścicielami są osoby zamieszkałe w Niemczech;

c) do sum zwracanych niemieckiemu zleceniodawcy na podstawie okólnika Nr 18 z dn. 18.VI. 1936 r. ustęp ostatni;

d) do przekazów na koszty podróży i cele turystyczne;

e) do zapłaty zobowiązań wekslowych (bez względu na tytuł powstania zobowiązania wekslowego) w wypadkach, gdy weksel opiewa na marki, a dłużnik płaci **z posiadanych własnych zapasów banknotów niemieckich:** w takich wypadkach otrzymane banknoty mogą być, stosownie do okólnika Komisji Dewizowej Nr 11

z dn. 19.V. 1936 r., wysłane do zleceniodawcy niemieckiego.

VI. Niezależnie od ustanowionego niniejszym okólnikiem trybu uskuteczniania przekazów do Niemiec, Komisja Dewizowa nie wyklucza możliwości odmrożenia sum zablokowanych, posiadanych w Niemczech przez osoby zamieszkałe w Polsce, drogą odsprzedaży takich sum w Polsce za złote innej osobie, zainteresowanej w uzyskaniu danej sumy w Niemczech. Tego rodzaju prywatny rozrachunek wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej. Wniosek zainteresowanych stron złożony być winien na przepisowym formularzu za pośrednictwem banku dewizowego, z dokładnym podaniem sumy i kursu, po jakim nastąpić ma rozrachunek. Zaznacza się, że zwolnienie odnośnych sum w Niemczech wymaga również zezwolenia niemieckich władz dewizowych.

Nie jest dopuszczalne, aby sumy tą drogą w Niemczech odmrożone służyły na pokrycie zobowiązań polskich odbiorców towarów, które powinny być spłacone za pośrednictwem Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o płatności podatku dochodowego od kumulacji uposażeń.

Ministerstwo Skarbu przypomina, że do dnia 15 października 1936 r. płatna jest druga rata podatku dochodowego od kumulacji uposażeń, otrzymanych w roku 1935 od kilku służbodawców, bądź też dwu lub kilku wynagrodzeń, otrzymanych od jednego służbodawcy.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 213

dnia 8 października 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,63	89,20
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,31½	5,28½
Dolary kanadyjskie . .	1 Dol.	5,30½	5,27½
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	284,90	283,20
Franki francuskie . . .	100 Fr.	24,89	24,75
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	122,80	122,00
Funty angielskie . . .	1 Ł.	26,09	25,93
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow. .	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	116,44	115,60
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	130,93	129,95
Korony szwedzkie . . .	100 K.	134,33	133,35
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	—	—
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,50	11,30
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	136,00	130,00
Pengő węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	284,20	284,90	283,50
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,45	89,63	89,27
Budapeszt . . .	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,50	11,44
Konstantynopol .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	116,44	115,86
Londvn	1 Ł.	26,02	26,09	25,95
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	—	—
Montreal	1 Dol.	—	5,31	5,28½
Nowy Jork . . .	1 Dol.	—	5,32⅜	5,29⅞
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31⅜	5,32⅝	5,30⅛
Oslo	100 K.	—	130,93	130,27
Paryż	100 Fr.	24,83	24,89	24,77
Praga	100 K.	—	—	—
Ryga	100 Łat	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	134,00	134,33	133,67
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,50	122,80	122,20
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	147,00	141,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.